

— «Ой, мабуть, не гаразд
Учинили ми, браття.
Покладемо для них наше завзяття —
А за що? За ту безліч образ?
Що сказав би Тарас?»

— «Так. Вони — вороги
І серце їх — люте.
Коли треба їм буде,
Вони винищать нас до ноги».

— «Правда. Що не кажім,
Ми в руках... Тільки — ніби на кпини
Оцей Лев на мундирі чужім,
Оцей знак батьківщини».

— «Заблизько дивитесь, брати,
Тому і мовите негоже.
Нехай усе для нас вороже,
Ми йдемо, бо мусимо іти.
Ми йдемо з одним із ворогів,
Бо лише це дає нам зброю.
Не безборонною ж стопою
Стояти нам на полі бою
Цих велетенських хижаків!
За Україну ж цей двобій.
За плодоносний наш чорнозем, —
Тож як нечинними ми можемо
Стояти у прі цій вогневій?
Ми йдемо — туди. А там, в лісах
Непримиримої Волині, —
Вже стріли, гуки соколині,
Уже ожив Базарський шлях.
Кострами стало там багаття...
Костри горять... Вже другий рік
Багнет в один і другий бік
Там обертають наші браття.
Ми йдемо до них. У слухний час

Уміння наше, нашу зброю
З'єднаєм з їхніми для бою —
І сила витвориться з нас».

— «Так, це лиш зав'язок. Не день ще,
Ще нам, брати, не розсвіло...
Ми знаємо, що німці — зло,
Але й Росія — зло не менше».

.....

Прадавня світить візія
У далечі хмурній —
І Галицька Дивізія
Керує крок у бій.

Вояки із Радянщини,
Із Польщі, і, мабуть,
Із кожної займанщини
В рядах її ідуть.

Йдуть юні, — саду Нації
Весняний білий цвіт, —
Й такі, що у сімнадцятім
За рідний встали рід.

Прадавня світить візія
Над просторами нив —
І йде у бій Дивізія.
...І кличе віщий Див.

.....

Не Дивізія вже, — лиш решти...
Глянув хрест на них з висоти...
Поможи, Білогорський Хресте,
їм ранених своїх спасти!

Йдуть... Приспінено йдуть, як можуть...
Був наказ: за кожна ціну
Розірвати коло вороже:
Проламати ворожу стіну!

І стоїть, рамена залізні
Розпростерши над ними, хрест,
Ніби боре мряки зловісні,
Ніби каже: «вмерлий — воскрес».

.....

Міттенвальд, 1949

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«Фрагменти II.» Добірка автора.